

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobkyně: **T. P. P.**, právně zastoupena JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 37, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2014, čj. OAM-111/ZA-ZA08-HA08-2014,

t a k t o:

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2014, čj. OAM-111/ZA-ZA08-HA08-2014, kterým žalovaný žalobkyni neudělil azyl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“ či „zákon o azylu“).

Žalobkyně v žalobě ze dne 6. 6. 2014 prostřednictvím svého právního zástupce uvádí, že nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a domáhá se jeho zrušení.

Žalobkyně nesouhlasí s názorem správního orgánu, který posoudil žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu jako účelovou a z důvodu legalizace jejího pobytu na území České republiky. Žalobkyně uznává, že se skutečně snaží žádostí o mezinárodní ochranu svůj pobyt na území České republiky legalizovat, ale nikoliv výlučně z důvodů žít a pracovat na území České republiky, ale i z důvodu nesouhlasu s politickým režimem ve Vietnamu a se stavem dodržování lidských práv v této zemi. Žalobkyně se netají svou snahou legalizovat svůj pobyt

na území České republiky, když se domnívá, že z úvahy správního orgánu lze nabýt dojmu, že se dopouští něčeho nezákonného nebo nedovoleného. Z některých částí odůvodnění rozhodnutí správního orgánu dle žalobkyně lze nabýt dojmu, že správní orgán není veden snahou objektivně posoudit žádost žalobkyně a rozhodnout v souladu s právními předpisy, ale je veden pouze snahou nalézt důvody bránící rozhodnutí ve prospěch žalobkyně (viz. „bizarní útrpná snaha žadatelky uzavřít manželství“). Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není dle žalobkyně zřejmé, jak správní orgán dospěl k názoru, že žalobkyni jde pouze o legalizaci jejího pobytu na území České republiky. Tímto důvodem se správní orgán důsledně nezabýval. Správní orgán sice poukázal na zdroje informací, nicméně neuvedl ničeho o obsahu této informace. Žalobkyně se domnívá, že z toho hlediska je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména ohledně posouzení dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalobkyně uvedla v průběhu řízení, že ona sama má objektivní obavu, že jí újma hrozí, že se obává pronásledování a svůj konkrétní důvod obav uvedla. Tuto obavu získala i ze znalosti situace ve Vietnamu a z rozhovorů se známými a přáteli, kteří takovou situaci ve Vietnamu popisují.

Žalobkyně cituje ustanovení § 12 písm. b) azylového zákona a uvádí své předsvědčení, že její situace naplňuje podmínky tohoto ustanovení.

Žalobkyně nesouhlasí s názorem správního orgánu, že zde není důvod pro postup správního orgánu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 azylového zákona. Takový důvod vyplývá dle názoru žalobkyně ze skutečnosti, že žalobkyně žije a pracuje na území České republiky od roku 2006. Fakticky se zde etablovala. Důvodnost žádosti žalobkyně dle jejího názoru zakládá mezinárodní závazek České republiky, konkrétně ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kde je zakotveno právo na respektování soukromého a rodinného života.

Dále žalobkyně cituje ustanovení § 12 písm. b) azylového zákona. Uvádí, že závěr správního orgánu v tomto ohledu je v rozporu se skutečným stavem dodržování základních lidských práv a svobod ve Vietnamu, která tam jsou evidentně nedodržována. Žalobkyně při pohovoru se správním orgánem, jak je odůvodněno i v napadeném rozhodnutí, sdělila, že chce žít svobodně. A s tímto tvrzením se správní orgán nevypořádal, respektive jej zcela pominul, což může evokovat podezření, že se správní orgán snaží vypořádat pouze s důkazy odůvodňujícími neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni. Žalobkyně chce žít svobodně, a to je ten hlavní důvod žádosti poskytnutí mezinárodní ochrany, protože politický režim ve Vietnamu jí to neumožňuje.

Následně žalobkyně opět odkazuje na ustanovení § 12 písm. b) azylového zákona. A k tomuto také uvádí, že pokud ve své zemi původu své názory na dodržování lidských práv a svobod ve Vietnamu prosazovala, dopadla by špatně. Uvádí, že chce prožít život beze strachu a to jí její domovská země v jejím případě neumožňuje. Svou obavu pokládá za důvodnou.

Závěrem žalobkyně žádá soud, aby žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu pro nezákonnost zrušil a správnímu orgánu uložil, aby žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany opětovně projednal.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní v podané žalobě a současně s nimi nesouhlasí, neboť podle jeho názoru neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či azylového zákona. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně v rámci s ní vedených pohovorů dne 21. 3. 2014 a dne 27. 3. 2014 a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s azylovým zákonem a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Žalovaný uvádí, že správní orgán zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi

okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, který žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné pro jím přijaté rozhodnutí ve věci.

Žalovaný dále konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděla důvody, na základě kterých by jí mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany, tento svůj závěr pak žalovaný ve svém rozhodnutí pečlivě a podrobně v souladu s jednotlivými ustanoveními azylového zákona zdůvodnil. V tomto směru plně odkazuje na podrobné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukazuje též na skutečnost, že pokud v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však ještě neznamena, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pokud však žadatel žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není, nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 azylového zákona.

Žalovaný se domnívá, že nelze přijmout názor žalobkyně, že žalovaný hledal pouze důvody bránící rozhodnutí ve prospěch žalobkyně, z tohoto důvodu pak hluše a bez souvislosti s příběhem žalobkyně vyznívá tvrzení uvedené v žalobě o „*bizarní urputné snaze žadatelky uzavřít manželství*“, které podsouvá žalovanému. Žalovaný hodnotil důvody žalobkyně objektivně a nelze mu dle jeho názoru podsouvat, že když ve věci žalobkyně rozhodl negativně, že by se snad vyhnul důvodům ve prospěch žalobkyně; žalovaný byl vázán důvody, které žalobkyně v rámci řízení správnímu orgánu jako důvody, pro něž žádá o mezinárodní ochranu, předestřela a pouze ty také hodnotil. Žalovaný dal žalobkyni rovněž možnost se dne 21. 3. 2014 a dne 27. 3. 2014 seznámit s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim; této možnosti však žalobkyně nevyužila, stejně jako možnosti tyto podklady doplnit či se ke zdrojům informací vyjádřit. Z tohoto pohledu nelze dle žalovaného přijmout ani námitku žalobkyně v podané žalobě stran užití informací o zemi původu, které si správní orgán obstaral. Rovněž tak nesouhlasí s námitkou, že se správní orgán dostatečně nevypořádal s jí popisovanými aktivitami ženského spolku navázaném na Socialistickou stranu Vietnamu, jež ukončila svoji činnost v roce 1988, a žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný dále podotýká, že každá žádost cizince o udělení mezinárodní ochrany se posuzuje individuálně, individuálně se posuzuje naplnění důvodů žadatelů o mezinárodní ochranu z hlediska jednotlivých forem mezinárodní ochrany a sdělené subjektivní obavy žadatelů stran jejich pronásledování či jim hrozící vážné újmy jsou porovnávány s objektivní situací panující v zemi původu. Tohoto postupu se žalovaný držel i v případě hodnocení důvodů žalobkyně. Obecně tvrzený nesouhlas s politickým režimem a se stavem dodržování lidských práv ve Vietnamu bez individuálních dopadů na osobu žalobkyně dle platné judikatury není důvodem pro poskytnutí některé z forem mezinárodní ochrany. Rovněž tak není dostatečným důvodem pro udělení doplňkové ochrany skutečnost, že žalobkyně je v České republice etablována a pracuje na jejím území již od roku 2006. Dle rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 37/2003, je poskytnutí azylu specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Touha žít svobodně na území České republiky by měla být podle žalovaného realizovatelná, ale za použití příslušných forem pobytových institutů, nikoliv mezinárodní ochrany, která a priori slouží k ochraně cizinců v zemi původu pronásledovaných či ohrožených vážnou újmu, což žalobkyně neprokázala.

Závěrem žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvádí, že podle jeho názoru nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně podala dne 21. 3. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Ve své žádosti uvedla, že je vdaná, ale spolu s ní o azyl nežádá žádný její rodinný příslušník. Dále uvedla, že je buddhistka, není členem žádné politické strany, ale byla vedoucí v komunitě, která byla navázána na Socialistickou stranu. Svou zemi původu opustila v roce 2006 a od té doby pobývá na území České republiky za účelem podnikání. Ze své země původu vycestovala letecky a od svého odchodu se tam vrátila na dovolenou v délce 1 měsíce, a to v roce 2009. Následně dne 27. 3. 2014 byl s žalobkyní veden správním orgánem doplňující pohovor.

Žalovaný dne 2. 5. 2014 vydal rozhodnutí ve věci, čj. OAM-111/ZA-ZA08-HA08-2014, v němž neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyni na území České republiky.

Podle § 12 azylového zákona se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec:

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 azylového zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona (§ 2 odst. 9) rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovorech neuvedla takové skutečnosti, pro které by ji mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) azylového zákona. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a ani že by měla mít ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) odůvodněný strach z pronásledování důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Žalovaný v rámci pohovoru dal žalobkyni možnost, aby v rámci řízení podala úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které ji vedly k opuštění její vlasti. Žalobkyně, jak sama uvedla, nikdy nebyla členkou žádné politické strany v zemi původu, pouze dle jejích slov působila při ženském spolku politické strany, která zanikla dle dostupných informací v roce 1988, správnímu orgánu nijak konkrétně neuvedla její případné aktivity v oblasti uplatňování politických práv a základních svobod, k jejichž hodnotám se dle jejích slov hlásí. Žalobkyně neuvedla, že by kdy vůči její osobě byl ze strany státních orgánů země původu vyvíjen jakýkoli nátlak či prováděno jiné obdobné jednání. Žalobkyně pouze uvedla, že nesouhlasí s tím, jaký je lidsko-právní standard v její zemi původu, respektive že ani zdaleka nedosahuje standardu lidských práv v zemích Evropy.

Žalobkyně svůj strach z možného pronásledování ze strany státní moci z důvodu jejích názorů a politického smýšlení nijak nespecifikovala stejně jako skutečnosti, které v ní mohou takovou obavu vzbuzovat. Svá tvrzení nedokázala ničím podložit a ani uvést takovým způsobem, aby o nich nevznikaly pochybnosti či nevzbuzovaly pochyby o možné účelovosti. Žalovaný se zdařile vypořádal ve svém rozhodnutí s tvrzeními, které žalobkyně do správního řízení o její žádosti vnesla a soud jeho závěrům nerozporuje.

Soud uvádí, že hodnověrnost azylového příběhu žalobkyně je též zpochybněna jejím bezproblémovým vycestováním ze země původu, jejím bezproblémovým návratem do země v roce 2009, který sama označila jako „dovolenou“ a její dosavadní úpravou pobytových oprávnění. Žalobkyně od roku 2006 pobývá na území České republiky a účelem jejích dosavadních pobytových oprávnění byl účel podnikání, až poté, co jí nebyl tento druh pobytu prodloužen, žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany.

Doplňková ochrana dle § 14a azylového zákona se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, která popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, dostupném na www.nssoud.cz. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona).

Již vzhledem k výše uvedenému závěru Nejvyššího správního orgánu ohledně významu udělení doplňkové ochrany nelze shledat odůvodněnou námitkou žalobkyně, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 14a azylového zákona. Právo na soukromý a rodinný život není azylově relevantním důvodem samo o sobě, a obzvláště pakliže žádný z rodinných příslušníků žalobkyně nemá udělenou žádnou z forem mezinárodní ochrany a ani o ni nežádá. Právo na soukromý a rodinný život může žalobkyně na území realizovat na základě jiných pobytových oprávnění.

Soud by rád upozornil, že úprava pobytu udělením mezinárodní ochrany je institutem výjimečným, udělováným cizincům při splnění specifických podmínek. Pakliže situace cizince není subsumovatelná podmínkám azylového zákona, má cizinec možnost využít

jiných pobytových oprávnění, díky kterým bude moci legálně pobývat na území České republiky a nebude nucen k návratu do země původu.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. května 2016

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová